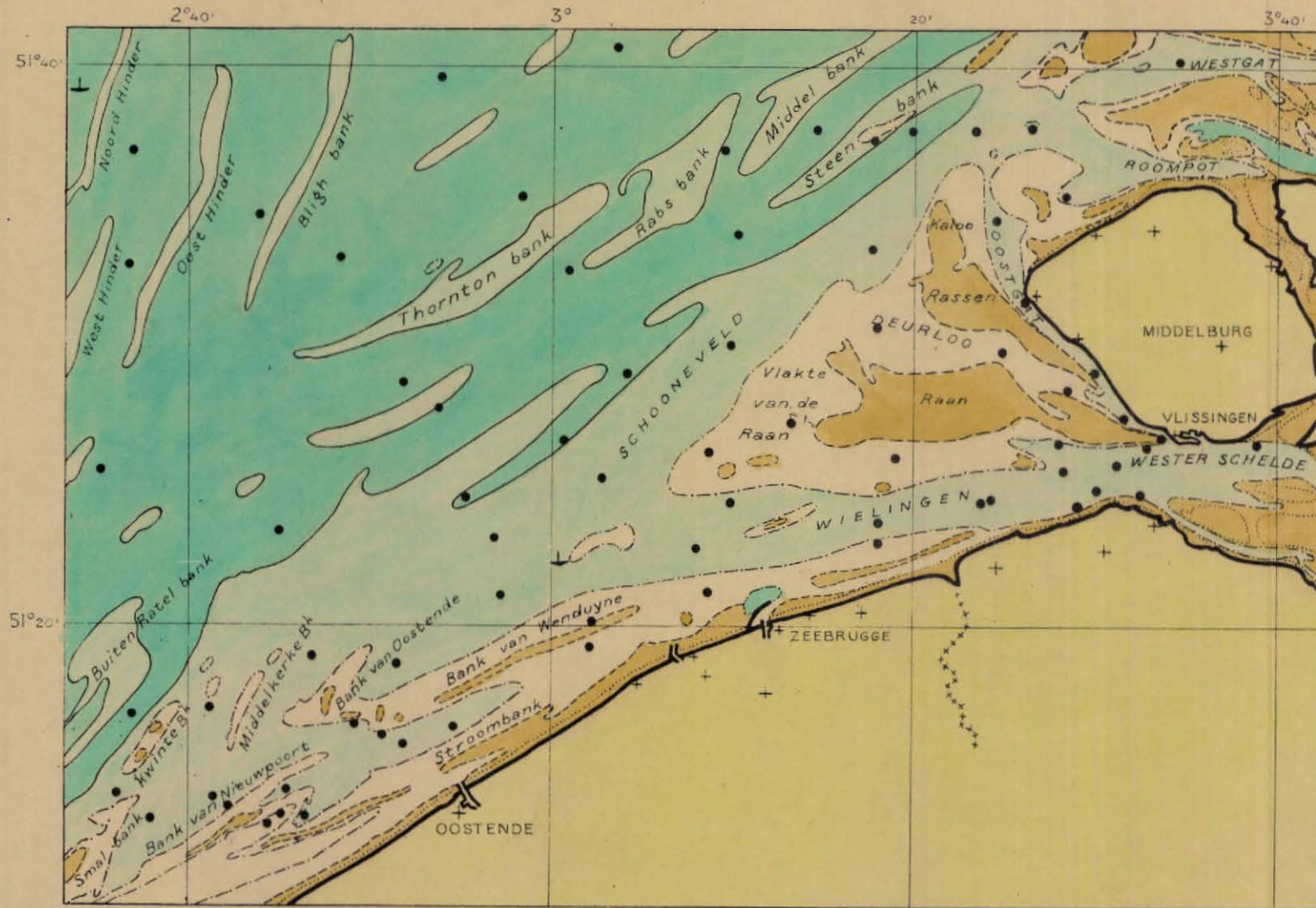

OVERZICHT METINGEN MOND WESTER-SCHELDE

RAFFPORT : Alg. 118.

C 461.

Ir H.A. Ferguson. Waarnemingen met de „Oceaan" in het mondingsgebied van de Westerschelde.

1943.

37 blz.

57 bijlagen,

Aan de mond der Westerschelde werd zeer veel aandacht besteed. De waarnemingen werden verricht gedurende de zomers van 1934 t/m 1938. Er werd in vele punten gedurende één of meer getijden gemeten en op één plaats nabij de raai tussen Vlissingen en Breskens gedurende 15 achtereenvolgende etmalen. Uit deze laatste meting kon de reductiegrafiek bepaald worden. Er werden weer de 12 maanuurkaartjes getekend, waaruit blijkt, dat in de buitenmond draaistromen voorkomen, zelfs nagenoeg cirkelvormig. Het verticaal getij werd aan de hand van registrerende peilschalen op de wal en uit de gegevens van de de Vries meters in zee bestudeerd. Het M₂ getij ondergaat in het beschouwde gebied nogal wijziging door de voortplanting over de ondiepten. Getracht wordt het systeem der getijbeweging te doorgronden.

De bodem werd onderzocht met behulp van ca. 600 grijpermonsters, 100 prikboringen tot $\frac{1}{2}$ m diepte en 21 pulsboringen tot max. 16 m - bodem. Veelal wordt klei of een harde leem aangetroffen, natuurlijk ook veel zand. De harde leem zit op ongeveer 22 à 30 m -NAP. Het zandtransport is in de Scheldemond gering met uitzondering van de Sardijngeul, d.i. de oostelijke mond van het Oostgat, waar trouwens regelmatig een weinig gebaggerd wordt.

De Scheldemond is dus in vele opzichten anders geaard aan de overige Nederlandse zeegaten. Het verticaal getij, zowel als het horizontaal getij vertonen afwijking, de bodem, de morphologie van de bodem en het zandtransport eveneens.